

TU VIỆN PARIS TRƯỚC BIC

Chiếc xe tải vừa tới điểm đến là Eugenio đã mời tôi xuống.

Anh xác nhận rằng ba ngày nữa, cũng đúng chỗ này, anh sẽ gặp lại tôi để đưa về nhà.

Tôi rút điện thoại ra, tìm nơi mình sẽ qua đêm. Khoảng cách là 3,6 cây số.

Thế là tôi cất bước, vừa đi vừa ngẫm về những sự việc, những biến cố và chuỗi tình cờ lạ lùng đã đưa mình tới đây, thỉnh thoảng không giấu nổi nụ cười, trên đường tới chỗ trọ ở chung.

Rốt cuộc tôi cũng tới nơi, và tòa nhà trông thật khác thường. Nó pha trộn giữa nhà thờ, cối xay và kho nông sản.

Nhưng tôi đang ở Pháp. Những thứ người Ý thấy kỳ quặc thì ở đó thường được coi là hết sức tự nhiên. Hoặc ít ra, tôi đã tin như thế.

Tôi bấm máy liên lạc ở cửa. Thay cho tiếng rê, tôi nghe tiếng chuông ngân, đúng loại chuông vẫn rung trong nhà thờ khi cử hành nghi thức rước Mình Thánh.

Một người đàn ông thấp bé hiện ra. Hói. râu đen. Mặc áo dòng.

Tôi giải thích rằng mình đã đặt chỗ và đã trả tiền trên mạng. Ông cầm giấy tờ tùy thân của tôi, kiểm tra thông tin, trao cho tôi chìa khóa tủ số ba, đưa một mẫu giấy ghi mật khẩu Wi-Fi, rồi dẫn tôi về phía phòng ở chung.

Vừa đi, ông vừa hỏi điều gì đã đưa tôi tới Paris. Tôi đáp: “Đàn bà.”

Vừa thốt ra, tôi lập tức có cảm giác có điều gì đó đang vượt khỏi tầm hiểu của mình. Nhưng là điều gì?

Ông vẫn đi trước tôi. Lát sau, ông mở một cánh cửa lớn và mời tôi vào.

Tôi bước vào một nơi trông như nhà kho, chứa sáu mươi chiếc giường tầng mà chỉ có hai phòng tắm. Nữ bên phải. Nam bên trái.

Ngay cả hồi đi nghĩa vụ quân sự ở Ý năm 1984, tôi cũng chưa từng nếm trải thứ gì dù chỉ na ná như thế. Phòng doanh trại lớn nhất tôi từng thấy chứa hai mươi người.

Còn ở đây, người đồng nghiệp của tôi từ hai nghìn năm trước dường như quyết gửi cho tôi thêm một thông điệp nữa: “Frega, anh chưa thấy gì đâu.”

Tôi lọt vào giữa một phiên chợ người, đủ mọi quốc gia, mọi truyền thống. Đó không phải phòng ở chung. Không phải nhà trọ. Mà là một thứ hoàn toàn khác.

Ở Ý, một nơi như thế hẳn đã khiến dư luận phẫn nộ, kéo theo điều tra tư pháp và chiếm trọn các bản tin. Còn ở đây? Hoàn toàn bình thường. Chào mừng đến nước Pháp.

Thế nhưng cơ sở này lại mang bản chất Công giáo, và tôi muốn hiểu vì sao một thứ như vậy có thể tồn tại.

Cuối cùng tôi phát hiện ra nó thuộc về một hội dòng do một dòng tu Công giáo dẫn dắt, mà vị hồng y của dòng ấy từng bị Vatican phạt vạ tuyệt thông vì không chịu uốn mình theo khuôn mẫu đã định.

Thế là ông tự lập ra một hệ thống của riêng mình.

Điện thoại vừa nối vào mạng Wi-Fi thì tin nhắn của Chanel tới. Cô hỏi tôi đã tới nơi bình an chưa, đang ở khách sạn nào, và báo rằng nếu tôi cho địa chỉ, sáng hôm sau cô sẽ đích thân đến đón tôi tới cuộc hẹn.

Tôi trả lời rằng mình mới tới chưa lâu. Chuyển đi hết sức suôn sẻ. Còn khách sạn thì đã chu đáo bố trí xe và tài xế, nên sáng mai tôi đã có sẵn phương tiện. Dù vậy, tôi vẫn cảm ơn cô vì lời đề nghị.

Tối hôm đó, trong gian phòng chung, một chuyện bất ngờ xảy ra. Một nhóm người gốc Ấn và một nhóm khác đến từ Brazil đang cùng lúc nghe cùng một thứ nhạc.

Càng nghe, tôi càng thấy quen. Rồi tôi hiểu vì sao. Họ đang ở trên gillettenarrative.com.

Đó chính là điều người đồng nghiệp của tôi từ hai nghìn năm trước muốn cho tôi thấy. Và nó khiến tôi vui.

Sáng hôm sau, cuộc bộ xong ba cây số của mình, tôi lên tàu điện ngầm về phía Champs-Élysées và tới nơi sớm hơn giờ hẹn rất nhiều.

Tôi dừng lại trước lối vào. Trong thoáng chốc, tôi tự hỏi mình có đang làm đúng hay không.

Câu trả lời là có. Vì tôi không xin tiền ai cả. Và tôi tự do lắng nghe thế giới.

Ferdinando